

den 7de Landsthingsmand for 2den Kreds (Hasle) og jeg ikke have været med til at stille det til § 159 stillede Forslag, medens vi have været med til at stille de øvrige. Det forekommer mig vel rigtigt, at Straffen for Hoer ikke aldeles bortfalder, men, naar jeg ønsker, at Folkethingets Bestemmelse, hvorefter det alene skal beroe paa den fornærmede Egtefælle, hvorvidt Sagen skal forfølges, maa blive staaende, saa er det, fordi der i denne Bestemmelse om Hoer ellers kommer til at skjule sig en Standsulighed. Denne Forbrydelse bliver, naar det skal være det Offentlige Sag, at forfølge den, kun forfulgt hos Almuen, og ikke hos de andre Stænder. Dette er Grunden, hvorfor jeg ønsker, at det i alle Tilfælde maa være den fornærmede Egtefælle, der fra Først af afgjør, om Sagsstalt reises eller ikke, saa at Øvrigheden uslet ikke saader Noget med Sagen at gjøre, naar der ikke kommer Klage fra den fornærmede Egtefælle. Jeg skal forøvrigt indrømme, at Forskjellen imellem de to Bestemmelser ikke er meget stor.

Krieger: Hvad det ærede Medlem ønsker, vil opnaaes allerede ved det Forslag, som foreligger fra os, idet det derefter virkelig bliver den fornærmede Egtefælle, der bestemmer, hvad der skal skee. (Bloug: Ja, det indrømmer jeg.); det kommer altsaa kun an paa, om ikke den Bending, der foreligger i vort Forslag, dog enden der stemmer bedst med Forholdets Natur. Sagen er jo den, at, hvis der ikke foreligger en andre Anledning, vil Spørgsmaalet ikke blive reist. De Tilfælde, hvor paa Bestemmelsens egentlig vil finde Anvendelse, ere de, der fremkomme paa Grund af Alimenteringsager. Men her bliver det da Spørgsmaalet, hvad der er det Naturlige, og hvad der — at jeg skal bruge dette Udtryk — meest svarer til den sædelige Retsfølelse, enten at lade Dommeren sige til den fornærmede Egtefælle: „Forlanger Du Paatale?“ eller at lade ham sige til Vedkommende: „Vil Du, at Tiltalen skal bortfalde?“ At stille den Forbring til Egtefællen, at han eller hun skal træde frem som den, der forlanger Paataalen, synes mig nu ikke at være passende, hvorimod det forekommer mig at være det Naturlige at

spørge: „Vil Du lade Sagen bortfalde?“ Naar Egtefællen da siger: „Ja, lad den falde bort“, saa er det dermed afgjort, at der ingen Sag skal være.

Hasle: Da den ærede 6te Landsthingsmand for 6te Kreds (Bloug) har motiveret, hvorfor vi ikke ere gaaede ind paa at stille Forslaget til § 159, skal jeg kun nævne en Grund endnu, der for mig har været den overveienende. Det er nemlig den, at den fornærmede Egtefælle i Reglen vil ønske, at Sagen holdes aldeles hemmelig. Den fornærmede Egtefælle vil vistnok i Reglen være ligesaa haardt straffet, naar Sagen bringes under Omtale, som den fornærmede Egtefælle. Det forekommer mig derfor, at man skal lade Egtefællen raade. Staaer han eller hun paa Tiltale og Straf, saa lad ham eller hende om det, men jeg tror, at det Offentlige skal lade Familielivet være usforstyrret saa længe som muligt.

Med Hensyn til de af den nævnte ærede Landsthingsmand stillede Forslag om at sætte Tugthuisstraf som Alternativ ved Siden af Livsstraf, skal jeg tillade mig et Par Ord. Jeg er tildeels enig, tildeels uenig med det ærede Medlem. Med Hensyn til hans to første Forslag er jeg aldeles enig med ham, og det fordi det er saa forskjelligartede forbryderiske Handlinger, der indbefattes under de paagjældende Bestemmelser. Min Betragtning er, at den, der har dræbt en Anden, er Staten fuldstændig berettiget til at straffe paa Livet, hvorimod jeg anser Staten for aldeles uberettiget dertil, hvor Livet ikke er blevet et Menneffe berøvet, eller der ikke engang er tænkt derpaa. Men det vil sees, at efter § 71 skal den straffes paa Livet, der sætter sig i Forbindelse med fremmede Magter i den Hensigt at bringe den danske Stat under fremmed Herredømme eller at løsrive nogen Deel af Sammen fra den danske Krone. Denne Forbrydelse behøver slet ikke at gaae ud paa at berøve Nogen Livet, og det er desuden i Grunden kun et Attentat paa en Forbrydelse, her omtales. Selve Forbrydelsen maa dog bestaae i, at faae en Deel af den danske Stat revet løs fra den danske Krone, men ikke i det første Forsøg derpaa, som gj-